

[Wilhelm]

ker piben ind, når de godt i forvejen var klar over, at det selvfølgelig ville blive reaktionen.

Jeg vil godt først kommentere mere generelt nogle af de vigtige principper, der er i forslaget, og som enkelte ordførere har været inde på.

Den engangsskat, vi foreslår, er kun rent praktisk motiveret. Når vi kommer i en situation, hvor vi for alle kommende indbetalinger og alle kommende rentetilskrivninger har klaret skatteproblemet én gang for alle, sådan at udbetalingerne er skattefri, vil det blive temmelig knoklet og temmelig kompliceret og ubegrundet vanskeligt at holde de gamle indbetalinger stående, således at de og det, der afledes af dem, skal beskattes ved udbetaling. Det har vi af praktiske grunde – men det skal ikke være noget kardinalpunkt – foreslået klaret ved, at man ordner sit skattemellemværende for de gamle indbetalinger og de gamle rentetilskrivninger én gang for alle, at man altså finder ud af en engangsskat, som ikke er lovgivning med tilbagevirkende kraft, men bare er at ordne sit mellemværende, som man alligevel ville være kommet til på udbetalingstidspunktet. Det er også derfor, vi i bemærkningerne gør klart, at vi ikke kan lægge os fast på en procent for denne engangsskat, for den skal ikke være en særlig belastning, men i virkeligheden svare til det, folk i forvejen var forpligtet til efter de gamle regler, blot afgør vi af praktiske grunde mellemværendet nu.

Det er begrundelsen for engangsskatten, og hvis der er stor kvababelse over den, som det lød fra SFs ordfører, vil vi da meget gerne diskutere det problem. Vi har fundet, at det var rimeligt at få det ordnet én gang for alle, men der ligger ikke noget som helst med tilbagevirkende kraft i den forstand, at folks retsstilling hvad angår de foregående år skulle være anderledes, eller at folks tilvækster på deres pensionsordninger for de foregående år skulle være anderledes, end de blev efter de gamle beskatningsregler. Det er kun det med at få skatteproblemet ud af verden, så det hele til sin tid bliver løst fra beskatning.

Jeg vil også godt komme med et par bemærkninger om det problem, der består for en meget lille gruppe af de private pensionsopparere, nemlig dem, der har kollektive, overenskomstmæssige ordninger, hvorved det faktisk bliver en slags indgreb i en overens-

komst. Det er ikke vores livret, det er klart, men enten må vi jo sige, at det må vente, til overenskomsterne udløber, og det vil vi da også gerne diskutere, eller også må vi sige, som vi primært har foreslået det her – eller begge dele for den sags skyld – at det behøver ikke at vente, men at det må være et krav, at folk kan træde ud af ordningen og sige: i fremtiden vil vi hellere have den del, vi før har haft som pensionsopsparing, udbetalt som løn og svare almindelig indkomstskat af den.

Det tredje generelle, jeg vil sige, drejer sig om de provenumæssige virkninger, og her er det jo ikke pebernødder, vi snakker om som i de foregående forslag her i dag og i så meget af det andet, der i øvrigt foregår. Vi har ikke i bemærkningerne kunnet komme det nærmere end at citere fra den 3 år gamle opgørelse fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, hvor man talte om en provenumæssig virkning på 8 mia kr., og det er formodentlig oppe omkring de 12 mia kr. i dag. Men dertil kommer altså de sparede renteudgifter ved en statsgæld på 30–40 mia kr., som efter forslagets engangsskat afvikles én gang for alle. De renteudgifter, man dér ville have haft på 6–8 mia kr., hvis man talte om en provenumæssig virkning på 8 mia kr., er også sparet i alle de kommende år, og det er jo den vigtigste effekt i virkeligheden af engangsskattesystemet.

Det er sådan i grove træk de provenumæssige virkninger, og det er som sagt ikke pebernødder; det er noget af det største, der er foreslået af provenumæssige virkninger i de seneste år. Jeg synes, det er beklageligt og i virkeligheden ynkeligt, at vi fra ministeren overhovedet ikke hører noget som helst om favorisering, tilskud fra andre skatteydere, ophobningen osv., og at vi heller ikke hører noget som helst om det, ministeren plejer at føre sig frem med, at den høje realrente i disse år vil gøre, at disse pensioner aldrig nogen sinde vil komme til udbetaling alligevel, at de vil blive 2–3 gange større end slutlønnen osv. Vi tror ikke på disse fremskrivninger, vil jeg godt sige, men hvis socialdemokratiet og ministeren selv tror på dem, er det dog besynderligt, at man end ikke vil diskutere det problem, og det er besynderligt, at man ikke vil fortælle de mennesker, som man siger dette er uretfærdigt over for, at de alligevel ikke efter socialdemokratiets mening